

[Justitsministeren.]

Forslag om et Straffelovstillæg, som der var Enighed om, og fremsatte det særskilt var Rigsdagen, fordi det havde stor Betydning at kunne faa det strafferetlige Spørgsmaal lagt fast i en Lov. Det er altsaa Grunden til, at jeg i Dag for det høje Ting kun kan forelægge, hvad man har kaldt anden Del af Værnemagerlovgivningen, og maa lade den tredje Del staa hen; men der er almindeligt Ønske om at fremme den tredje Del, saa at ogsaa den snart vil kunne forelægges.

Det Forslag, jeg i Dag har den Ære at forelægge, indeholder i sin § 1 den Bestemmelse, at Loven kommer til Anvendelse paa Handlinger foretaget efter den 9. April 1940. Derved adskiller det sig fra det første Straffelovstillæg. At der ikke knyttes nogen Retsvirkning til andre Datoer, heller ikke til den 29. August 1943, skyldes, at de Handlinger, der her er Tale om, kan have akkurat samme utilbørlige Karakter uanset det Tidspunkt, de er foretaget, og at det navnlig er i det første Tidsrum efter 9. April 1940, at de groveste og mest utilbørlige Værnemagerhandling har fundet Sted.

§ 2 angiver Omraadet for det, som skal straffes efter Loven. § 2 rammer den, som paa utilbørlig Maade har haft Samarbejde med Besættelsesmagten i erhvervsmæssig Henseende, uden at Forholdet dog findes at burde henføres under Straffebestemmelserne i Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945. Det bestemmes, at disse Handlinger straffes med Fængsel indtil 4 Aar, altsaa med Fængselsstraf fra Fængselsstraffens almindelige Minimum — 30 Dage — op til de 4 Aar, som er Strafminimum for de Handlinger, der henføres under det første Straffelovstillæg. I 2det Stykke af § 2 er det sagt, at der kan anvendes Bødestraf mod Aktieselskaber og andre juridiske Personer, som har drevet en Virksomhed, der vilde medføre Straf efter Loven, hvis den var udført af almindelige fysiske Personer. Det fastslaas i 3die Stykke af § 2, at Straffebestemmelserne kommer til Anvendelse, ikke blot naar det Forhold, som skal forfølges, bestaar i Samarbejde direkte med Besættelsesmagten, men ogsaa anvendes paa den, der har været i utilbørligt Samarbejde gennem Mellemlid, og endelig skal efter 4de Stykke Straf ogsaa ramme den, der har været i Samarbejde ikke netop med den tyske Besættelsesmagt, men med udenlandske Personer eller Virksomheder, som i dennes Interesse har drevet Virksomhed her eller i Udlandet.

§ 3 indeholder Hjæmmel for at straffe

enhver, der har haft en ledende Stilling eller en væsentlig økonomisk Interesse i vedkommende Virksomhed. Dette er i Folketingsudvalgets Betænkning nærmere præciseret derhen, at ikke enhver økonomisk Interesse skal medføre Straf; det kræves, at denne Interesse har været af en saadan Art, at den paagældende har kunnet øve Indflydelse paa Virksomhedens Ledelse. Efter § 3 kan ogsaa Personer, som har været beskæftiget i Værnemagervirksomheder, straffes, naar der foreligger Overtrædelser af særlig grov Karakter. I Lovforslagets oprindelige Skikkelse var der brugt Udtrykket „i Virksomheden ansatte Personer“; det er rettet til „i Virksomheden beskæftigede Personer“, for at præcisere, at en hvilken som helst Art af Tilknytning til Virksomheden i og for sig vil kunne medføre Strafansvar, hvis Forholdet har været utilbørligt. Ved at bruge Ordet „beskæftigede“ medtager man alle, som har medvirket, paa det højeste som paa det laveste Trin, ved Arbejdets Udførelse.

§ 4 nævner til Klargørelse en Række Forhold, som skal anses for utilbørlige. I § 4, Punkt 1, siges det, at utilbørligt anses Forholdet for at være, naar den paagældende selv har været aktiv for at faa Forretningsforbindelse indledet, fortsat eller udvidet, medmindre det derved har været muligt i dansk Interesse at opnaa væsentlige Fordele med Hensyn til Landets Forsyninger eller at undgaa, at der af Besættelsesmagten blev indført Foranstaltninger, som var øgnede til at tilføje Landets Interesser væsentlig Skade. Med det sidste tænkes der særlig paa det Tilfælde, som skal have haft en vis Betydning, at man har maattet paatage sig Arbejdet, tvunget af en tysk Trusel om, at hvis det ikke skete, vilde der her til Landet blive indført udenlandsk Arbejdskraft.

Som utilbørligt anses Forholdet ifølge Punkt 2, naar vedkommende i tysk Interesse har foretaget en Omlægning af Virksomheden eller har ydet større eller hurtigere Produktion, end det efter Omstændighederne var paakrævet; og Punkt 3 rammer den, der har paakaldt Besættelsesmagtens Bistand til Virksomhedens Betryggelse eller — uden at Forholdet falder ind under det tidligere Straffelovstillægs §§ 13 og 14 — til Opnaaelse af højere Priser eller større Leverancer, end danske Myndigheder ønskede godkendt. Det fjerde Punkt rammer den, der har hindret eller søgt at hindre, at danske Myndigheder har faaet fuld Adgang til at blive bekendt med Virksomhedens Forhold.